

LBRIS | We know
how to read

Redactor: Mădălina Mangalagiu

DTP: Simona Bănică

Copyright © 2019. THE RISK by Elle Kennedy

Toate drepturile asupra ediției în limba română
aparțin Editurii Epica.

ISBN: 978-606-9713-33-4

ISBN e-pub: 978-606-9713-48-8

București, 2023

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO65 RNCB 0082 0005 0872 0001,
BCR Sucursala Unirea, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KENNEDY, ELLE

Briar U : când pericolul devine irezistibil / Elle Kennedy ;
trad. din lb. engleză și note de Sorin Petrescu. - București : Epica,
2023

ISBN 978-606-9713-33-4

I. Petrescu, Sorin (trad. ; note)
821.111

ELLE KENNEDY

BRIAR U #2

CÂND PERICOLUL
DEVINE IREZISTIBIL

Traducere din limba engleză și note de
SORIN PETRESCU

EPICLOVE

Editura Epica • București, 2023

BRENNNA

Tipul cu care urmează să mă-ntâlnesc întârzie.

Nu sunt nesuferită. De obicei, le las băieților o marjă de cinci minute. Pot să iert o întârziere de cinci minute.

După șapte minute, încă sunt îngăduitoare cât de cât, mai ales dacă întârzierea este însoțită de un telefon sau de un mesaj prin care tipul mă previne că nu va ajunge la fix. Traficul e parșiv. Uneori, orice-ai face, tot întârzi.

După zece minute, îmi pierd răbdarea. Iar dacă nesimțitul întârzie zece minute și, mai mult de-atât, nu mă sună, nici nu mă mai obolesc. Plec fără discuții!

Dacă după un sfert de oră tot nu am șters-o de acolo, să-mi fie rușine! De ce naiba mai stau în restaurant?

Sau, mai degrabă, în cazul de față, în cantină.

Sunt într-un separeu din Della's. E un soi de cantină-cafenea din Hastings, decorată în stilul anilor '50. Orașelul Hastings îmi va fi cămin în următorii doi ani. Din fericire, nu sunt nevoită să numesc casa tatei „acasă”. Tata și cu mine locuim în același oraș, dar, înainte să mă transfer la Universitatea Briar, l-am lămurit că n-o să mă mut înapoi cu el. Gata! Am părăsit cuibul. În niciun

caz n-o să zbor înapoi, ca să-i suport atitudinea protectoare exagerată și să mănânc mâncarea de rahat pe care o gătește.

— Încă o cafea, scumpo?

Chelnerița — o femeie cu păr creț și roșu, într-o uniformă din poliester alb cu albastru — mă privește compătimitor. Pare să aibă spre treizeci de ani. Conform ecusonului, o cheamă Stacy. Probabil știe că am fost lăsată cu ochii-n soare.

— Nu, mersi! Doar nota, te rog.

Se îndepărtează, iar eu scot telefonul și îi trimit iute un mesaj lui Summer, una dintre prietenele mele. E numai vina ei. Ca atare, n-are decât să-mi suporte frustrarea.

EU: *Mi-a tras clapa.*

Summer îmi răspunde numaidecât, ca și cum ar fi așteptat cu telefonul în mână, ca să-i dau raportul despre întâlnire. De fapt, sunt sigură că așa e. Noua mea prietenă e teribil de băgăcioasă.

SUMMER: *OMG! NU!!*

EU: *Da.*

SUMMER: *Ce dobitoc! Îmi pare rău, Bee.*

EU: *Mda. Într-un fel, nu mă mir. E fotbalist, iar fotbaliștilor li s-a dus vestea de nesimțiti ce sunt.*

SUMMER: *Credeam că Jules e altfel.*

EU: *Te-ai înșelat.*

Apar trei puncte pe ecran, deci Summer tastează. Deja știu care-o să fie replica ei: încă o scuză pe care, în momentul ăsta, nu am chef s-o citesc. N-am chef de nimic altceva decât să plătesc pentru cafea, să mă întorc în apartamentul meu minuscul și să-mi scot sutienu.

Fotbalist tâmpit! Și când te gândești că m-am machiat pentru el! Da, ar fi trebuit să fie doar o întâlnire la cafea, dar tot am făcut un efort să arăt prezentabil.

Scotocesc prin portofel, după niște bancnote mai mici. Când peste masă se așterne o umbră, presupun că a venit Stacy, ca să-mi aducă nota de plată.

M-am înșelat.

Aud o voce masculină și arogantă:

— Salut, Jensen! Tipul ți-a tras clapa?

Bleah! Dintre toți oamenii care ar fi putut să apară în clipa asta, el e ultimul pe care vreau să-l văd.

Jake Connelly se strecoară în partea opusă a separeului, iar eu mă încrunt la el, bănuitoare.

— Ce-i cu tine aici? îl întreb.

Connelly este căpitanul echipei de hochei de la Harvard. Asta înseamnă că e INAMICUL NOSTRU. Harvard și Briar sunt rivale, iar tatăl meu e antrenorul principal al hocheiștilor de la Briar. De zece ani ocupă acest post, timp în care echipa a câștigat trei campionate. Epoca lui Jensen — asta-i titlul unui articol pe care l-am citit recent, într-unul dintre ziarurile din New England. Pe o pagină întreagă, autorul descria cum face prăpăd Briar în sezonul ăsta. Din păcate, și Harvardul e pe cai mari, mulțumită vedetei care tocmai s-a așezat în fața mea.

— Eram prin apropiere și am zis să intru, îmi răspunde Jake. Ochii lui verzi sclipesc amuzați.

Ultima oară când l-am văzut, el și un coechipier de-al lui se strecuraseră printre spectatorii adunați la patinoarul Universității Briar. Veniseră să-și spioneze adversarii. Nu după mult timp, echipa noastră i-a învins într-un meci. A fost nespuse de plăcut. Victoria asta a compensat pentru faptul că la începutul sezonului am pierdut un meci împotriva lor.

— Îm-hm... Sunt sigură că doar *din întâmplare* ești în Hastings. Nu cumva locuiești în Cambridge?

— Ei, și?

Îi adresez un rânjet.

— Păi, Cambridge-ul e la o oră distanță de-aici. Nu știam că am un admirator care mă urmărește peste tot.

— M-ai prins! exclamă el. Te urmăresc.

— Sunt flatată, Jakey. A trecut ceva timp de când un tip a fost așa de topit după mine, încât a venit tocmai dintr-un alt oraș ca să mă pândească.

Buzele i se curbează într-un surâs:

— Ascultă, oi fi tu al naibii de sexy, dar...

— Zău? Crezi că sunt sexy?

— ... nu mi-aș irosi banii de benzină ca să vin până aici, ca să-mi fac ouăle omletă. Îmi pare rău să te dezamăgesc, Jensen.

— Își trece degetele prin părul negru. Acum îl poartă ceva mai scurt. Un început de barbă îi umbrește obrazii.

— O spui ca și cum m-ar interesa ouăle tale, îi răspund cu voce dulce.

— Mă refer la cele metaforice. Nu cred că te-ai descurca prea bine cu cele reale, Hottie! mi-o întoarce el.

— Îmi dau ochii peste cap.

— Pe bune, Connelly, ce naiba cauți aici?

— Am venit să-mi vizitez un prieten. Iar asta pare un loc potrivit să beau o cafea înainte să mă întorc acasă.

— Ai un prieten? Ce ușurare! Te-am văzut pierzând vremea cu coechipierii tăi, dar am crezut că se prefac că te simpatizează, fiindcă ești căpitanul echipei.

— Mă plac pentru că sunt absolut grozav.

— Îmi zâmbește cu toată gura.

— Are un zâmbet care-ți topește chiloții pe tine. Așa a spus odată Summer despre Jake. Jur că fata asta are o obsesie pentru Connelly. Zice că e ireal de atrăgător, sexy de-ți explodează ouăle, drăguțel-drăguțel și devorabil.

— Summer și cu mine ne-am cunoscut cu doar două luni în urmă. Când ai clipi, din străine am devenit cele mai bune prietene. Summer s-a transferat la noi de la o altă universitate, după ce a

incendiat, din greșeală, sediul unei asociații studențești de fete. Cum să n-o îndrăgesc pe nebuna asta? Summer studiază moda. Mă distrez de minune cu ea. Crede că Jake Connelly mi-a picat cu tronc.

— Se înșală. Tipul e superb și joacă hochei extraordinar de bine, dar i s-a dus vestea că umblă cu prea multe fete. Firește, nu-i ceva anormal. Numeroși sportivi au la dispoziție o mulțime de fete pe care nu le deranjează deloc: 1) să facă sex cu ei, când și când; 2) să nu aibă o relație exclusivă cu ei; 3) să fie puse mereu pe locul al doilea, după hochei.

— Dar eu nu sunt ca ele. Nu am nimic împotriva partidelor ocazionale de sex, dar pentru mine punctele 2 și 3 nu sunt negociabile.

— Pe deasupra, taică-miu m-ar jupui de vie dacă ar afla că ies la întâlniri cu INAMICUL. Tata și Daryl Pedersen — antrenorul lui Jake — sunt rivali de ani buni. Dacă e să mă iau după tata, antrenorul Pedersen sacrifică bebeluși în numele diavolului, iar în timpul liber practică magia neagră.

— Am o grămadă de prieteni, adaugă Connelly. Inclusiv unul foarte apropiat care învață la Briar.

— Am impresia că, atunci când cineva se laudă că are o grămadă de prieteni, de regulă nu are niciunul. Încearcă să compenseze, pricepi?

— Îi zâmbesc cu inocență prefăcută.

— Măcar mie nu mi s-a tras clapa, zice Connelly.

— Zâmbetul meu dispare.

— Nu mi-a tras nimeni clapa!

— Însă chiar acum chelnerița se apropie de separeu și mă dă de gol. În ochi ei se citește ușurare amestecată cu admirație. Îl măsoară pe Jake din cap până-n picioare.

— Ai venit! exclamă Stacy. Ne făceam griji.

— Noi? Nu mi-am dat seama că îmi împărtășește preocuparea.

Connelly gesticulează spre ferestrele cafenelei, pe care se scurg pârâiașe de umezeală. Pentru o clipă, o rază luminează cerul întunecat.

Jake se justifică:

— Am întârziat fiindcă șoselele sunt alunecoase. Trebuie să fii foarte atent când conduci pe ploaie, știi?

Uaaa! Serios?!? Avem un geniu printre noi. Anunțați repede comitetul de acordare a Premiului Nobel!

Buzele lui Jake zvâcnesc.

— Vrei să-ți aduc ceva de băut? îl întreabă Stacy.

Îi arunc lui Jake o privire amenințătoare.

Îmi răspunde cu o strâmbătură, după care se întoarce spre chelneriță și-i face cu ochiul.

— *Mor* după o ceașcă de cafea! îi răspunde, trăgând cu ochiul la numele scris pe ecusonul ei. Stacy, mai adu o cafea pentru fata bosumflată cu care mă întâlnesc!

— Nu vreau cafea și nici nu mă întâlnesc cu tine! mârâi la el. Stacy e nedumerită.

— Zău? Dar...

— Tipul ăsta e un spion de la Harvard. A venit aici ca să afle care-s slăbiciunile hocheiștilor de la Briar. Nu-i cânta în strună, Stacy! El e inamicul.

Jake chicotește.

— Ce teatrală ești! N-o lua în seamă, Stacy! E doar nervoasă c-am întârziat. Adu-ne două cafele și niște tartă, dacă nu te superi. Vreau o felie de...

Privirea lui poposește pe vitrina aflată dedesubtul tejghelei.

— Fir-ar să fie! Nu mă pot hotărî. Toate arată delicios.

Stacy șoptește:

— Da, și tu ești delicios...

— Pofim? întreabă el, deși felul în care zâmbește mă face să cred că a auzit-o cât se poate de clar.

Stacy roșește.

— Ăăă... Spuneam că ne-a mai rămas doar tartă cu nuci pe-can și tartă cu piersici.

— Mmmm...

Jake își linge buza de jos. E o mișcare ridicol de sexy. Totul la el e sexy. Uite, de-asta îl urăsc.

— Știi cum facem? Luăm câte o felie din fiecare, te rog. Par-tenera mea și cu mine o să le împărțim.

— Ba bine că nu, spun eu, dar Stacy a luat-o deja la goană, să facă rost de feliile alea tâmpite de tartă pentru Regele Connelly.

La dracu'!

— Uite ce e, oricât de mult mi-ar plăcea să vorbim despre cât de proastă e echipa ta, sunt prea obosită ca să te iau la mișto în seara asta.

Încerc să-mi domolesc neliniștea, dar vocea mă dă de gol:

— Vreau să merg acasă.

— Nu încă.

Tonul lui vesel, ba chiar batjocoritor, se transformă într-unul mult mai serios:

— Nu am venit la Hastings pentru tine, dar acum, că ne bem cafeaua împreună...

— Împotriva voinței mele! i-o tai eu.

— ... trebuie să vorbim.

— Chiar așa?

În ciuda a ceea ce simt acum, sunt foarte curioasă. Îmi ascund starea folosind sarcasmul:

— *Mor* de nerăbdare să văd ce vrei.

Jake își împreunează palmele pe masă. Are mâini frumoase. Adică, ce să mai vorbim, chiar minunate. Sunt un pic obsedată de mâinile bărbaților. Dacă-s prea mici, îmi pierd orice chef. Dacă-s prea mari și cărnoase, parcă mă ia puțin teama. Dar Connelly a fost binecuvântat cu mâini perfecte. Are degete lungi, dar nu osoase. Palme late și puternice, dar nu prea mari. Are unghiile curate, dar pumnul lui e roșu și crăpat, probabil de la o încăierare

pe gheață. Nu-i pot vedea buricele degetelor, dar pun pariu că sunt bătătorite.

Îmi place cum se simt bătăturile pe pielea mea, mai ales pe sfârcuri...

Uf! Nu! N-am voie să gândesc așa îndrăzneț în prezența acestui tip.

— Vreau să stai dracului departe de băiatul meu!

Deși subliniază asta arătându-și dinții, ăla sigur nu e un zâmbet. E prea feroce.

— Care băiat?

Dar amândoi știm că e clar la cine se referă. Am nevoie doar de un deget de la o mână ca să pot număra cu câți jucători de la Harvard mi-am făcut de cap.

L-am cunoscut pe Josh McCarthy la o petrecere de la Harvard la care m-a târât Summer, cu ceva timp în urmă. Inițial, tipul a făcut o criză când a aflat că sunt fiica lui Chad Jensen, dar pe urmă a recunoscut că a exagerat, și-a cerut scuze pe o rețea de socializare și am ieșit apoi împreună de câteva ori. McCarthy e drăguț, plin de haz și un candidat perfect la categoria *Prieteni cu Beneficii*. Cum el locuiește în Boston, nu are cum să mă sufoce cu afecțiunea lui sau să apară neanunțat la ușa mea.

Evident, nu reprezintă o opțiune pe termen lung. Și asta nu are treabă cu „tatăl-meu-o-să-mă-omoare-dacă-află”. Adevărul e că McCarthy nu mă stimulează. Nu le are deloc cu sarcasmul și e un pic plictisitor atunci când limba lui nu e în gura mea.

— Vorbesc serios, Jensen, nu vreau să-ți faci de cap cu McCarthy!

— Isuse, mamă ursoaică, nu-ți mai arăta ghearele. Se întâmplă ocazional.

— Ocazional, zici? repetă el.

Nu e o întrebare, ci o batjocură de genul „nu-te-cred”.

— Da, ocazional. Vrei s-o rog pe *Siri* să-ți definească cuvântul? Ocazional înseamnă că nu e ceva serios. Deloc.

— Pentru el e.

Îmi dau ochii peste cap.

— Pentru el, nu și pentru mine.

Totuși, în sinea mea, sunt tulburată de afirmația lui Jake: *Pentru el e*.

Frate, sper să nu fie adevărat. Da, McCarthy îmi trimite mesaje la greu, dar nu m-am grăbit să-i răspund decât la chestiile sexy. Nici măcar nu răspund cu *LOL* când îmi trimite câte un video haios, pentru că nu vreau să-i dau speranțe false.

Dar... poate că nu m-am făcut înțeleasă, cel puțin nu așa cum crezusem inițial, când i-am zis că e doar o aventură?

— M-am săturat să-l tot văd cum se comportă ca un cățeluș bolnav de dragoste, clatină Jake iritat din cap. A luat-o pe arătură și prostia asta îl distrage de la antrenamente.

— Din nou, ce treabă am eu?

— Suntem în toiul turneului de hochei. Știu ce faci, Jensen, și trebuie să încetezi!

— Ce să încetez?

— Să-ți mai bați joc de el. Spune-i că nu ești interesată și că n-o să vă mai vedeți și gata.

— Ah, tătucule, ce sever ești! mă bosumflu eu și-l iau la mișto.

— Nu-s tătucul tău, spune el, și-și așterne zâmbetul pe buze.

Deși aș putea să fiu, dacă ai vrea.

— Scârbos! N-o să-ți spun „tătucule” în pat.

Dând dovadă că e maestra lipsei de sincronizare, Stacy revine taman când îmi ies vorbele astea pe gură.

Se împiedică. Tava plină pe care o duce se clatină destul de rău. Tacâmurile clincăne. Când Stacy se întinde în față, mă pregătesc să fiu lovită în față de cafea fierbinte. Dar își revine iute pe poziție, înainte să se întâmple dezastrul.

— Cafea și tartă! spune ea într-un ton ascuțit și vesel, ca și cum n-ar fi auzit nimic.

— Mersi, Stacy, spune Jake, politicos. Îți cer scuze pentru partenerea mea și gura ei spurcată. Cred că înțelegi de ce n-o scot prea mult în lume.

Stacy se înroșește toată și se îndepărtează de noi.

— Ai traumatizat-o pe viață cu fanteziile tale sexuale murdare, mă informează el, apoi începe să înfulece desertul.

— Îmi pare rău, tăticule!

Chicotește după prima îmbucătură, așa că îi scapă câteva firimituri din gură. Ia un șervețel, apoi adaugă:

— N-ai voie să-mi spui așa în public.

Se vede clar în ochii lui verzi cât de zvăpăiat e.

— Păstrează-te pentru mai târziu.

Cealaltă felie — cu nuci pecan, parcă — rămâne neatinsă în fața mea. În schimb, iau în mână ceașca de cafea. Am nevoie de încă o doză de cafeină ca să-mi ascut simțurile. Nu-mi place să stau aici cu Connelly. Dacă ne vede cineva?

— Sau poate o păstrez pentru McCarthy, contraatac eu.

— Neah, n-o să faci asta, mai ia el o bucățică. Urmează s-o termini cu el, ai uitat?

Trebuie neapărat să înceteze să-mi mai dea ordine legate de viața mea sexuală, de parcă el ar fi cel care ia deciziile astea.

— Nu poți să iei hotărâri în locul meu. Dacă vreau să fiu cu McCarthy, atunci o să fiu cu el. Dacă nu vreau să fiu cu McCarthy, atunci n-o să fiu cu el.

— Bine.

Mestecă încet și înghite. Apoi mă întrebă:

— Vrei să fii cu McCarthy?

— Să fiu cu el? Nu.

— Super, atunci suntem pe aceeași lungime de undă.

Îmi țugui buzele și sorb încet din cafea, apoi răspund:

— Hm, nu cred că-mi place să fim pe aceeași lungime de undă. S-ar putea să mă răzgândesc... Ar trebui să-i cer să fim

împreună. Știi cumva de unde aș putea cumpăra un inel de logodnă?

— Nu o să te răzgândești. O terminasei cu el la cinci minute după ce ați făcut sex. Ai doar două motive pentru care i-ai mai trage-o: fie te plictisești, fie încerci să ne sabotezi, spune el și rupe o bucată de crustă cu furculița.

— Ei, serios?

— Da. Nimic nu-ți captează atenția atât de mult timp. Și eu îl cunosc pe McCarthy, e un copil bun. Amuzant, dulce, dar asta îi e și ghinionul. „Dulce” nu e îndeajuns pentru o femeie ca tine.

— Iarăși ai impresia că mă cunoști atât de bine...

— Știu că ești fiica lui Chad Jensen. Sunt convins că vei profita de orice ocazie ca să te joci cu mintea jucătorilor mei. Știu că, probabil, în câteva săptămâni, o să ne confruntăm cu Briar în finală, iar învingătorul primește automat o ofertă de a juca în turneul național —

— Noi o să primim oferta aia, ciripesc eu.

— Vreau ca băieții mei să gândească limpede și să se concentreze la meci. Toată lumea zice despre tatăl tău că e o persoană cinstită. Speram să se spună același lucru și despre fiica lui, scoate el un sunet dezaprobat. Și când colo, tu îți bați joc de bietul și scumpul McCarthy.

— Nu-mi bat joc deloc, spun eu, pe un ton iritat. Ne mai facem de cap uneori. E distractiv. În ciuda a ceea ce crezi tu, deciziile mele nu au legătură cu tata sau cu echipa lui.

— Păi, deciziile mele au legătură cu echipa mea, ripostează el, și am hotărât să stai dracului departe de băieții ăștia!

Înghite altă bucată de tartă, apoi continuă:

— Să fiu al naibii, ce bună e! Vrei și tu? îmi întinde el furculița lui.

— Mai degrabă mor, decât să-mi pun buzele pe furculița aia!

— Aș vrea să încerc tarta cu nuci pecan, te superi? mă întrebă el, râzând.

— Tu ești ăla care a comandat-o! mă holbez eu lung la el.

— Uau, arțagoasă mai ești în seara asta! Dar cred că și eu aș fi fost la fel dacă mi s-ar fi tras clapa.

— Nu asta s-a întâmplat.

— Cum îl cheamă și unde stă? Vrei să mă duc să-l scutur nițel?

Strâng din dinți, iar el ia o bucată din desertul neatins din fața mea.

— Dumnezeule, asta e și mai bună! Mmm! O nebuie!

Și, dintr-odată, căpitanul echipei de hochei de la Harvard geme de plăcere, ca și cum ar juca într-o scenă din *American Pie*. Încerc să rămân indiferentă, dar locul acela trădător dintre picioarele mele are alte idei, furnicându-mă sălbatic la auzul sunetelor scoase de Jake Connelly.

— Pot să plec acum? mârâi eu.

Adică, ia stai așa! De ce am nevoie de *permisiune*? Nu mă ține nimeni ostatică aici. Nu pot să spun că nu sunt oarecum amuzată, dar tipul ăsta m-a acuzat că mi-am tras-o cu omul lui doar ca să le slăbesc șansele în fața celor de la Briar.

Îmi iubesc echipa, dar nici *chiar așa*.

— Sigur. Poți să pleci, dacă vrei. Dar, mai întâi, trimite-i lui McCarthy un mesaj că ați terminat-o.

— Îmi pare rău, Jakey, dar nu primesc ordine de la tine.

— Primești de acum încolo. Am nevoie ca McCarthy să se concentreze pe joc. Așa că pune capăt întâlnirilor cu el.

Îmi înclin bărbia și fac pe încăpățânată. Da, trebuie să clarific lucrurile cu Josh. Credeam că am subliniat îndeajuns faptul că ne vedem doar ocazional, dar e limpede că tipul crede că se întâmplă ceva mai mult, dacă însuși căpitanul echipei zice că e „bolnav de dragoste”.

Cu toate astea, nu vreau nici să-i dau lui Connelly satisfacția de a fi de partea lui. Da, chiar atât de meschină sunt.

— Nu primesc ordine de la tine! repet eu.

Îndes o bancnotă de cinci dolari sub ceașca mea de cafea, care e pe jumătate goală. Ar trebui să ajungă pentru cafea, bacșișul lui Stacy și orice altă suferință emoțională o fi suferit ea în seara asta.

— O să fac ce vrea mușchiul meu cu McCarthy. Poate c-o să-l sun chiar acum.

— Mereu ești așa dificilă? își mijeste el ochii.

— Da, zâmbesc eu și mă strecorez afară din separeu, apoi îmi pun jacheta de piele. Să conduci cu grijă până-n Boston, Connelly! Am auzit că drumurile sunt tare alunecoase când plouă.

El chicotește ușor.

Trag până sus fermoarul jachetei, mă aplec și-mi apropii gura la câțiva centimetri de urechea lui.

— Ah, și Jakey...

Jur că aud cum i se taie respirația.

— O să-ți opresc un loc în tribuna celor de la Briar când o să ajungem în semifinala campionatului național.

2

JAKE

Ajung acasă pe la nouă jumătate. Nu mi-aș permite niciodată să locuiesc singur în apartamentul cu două dormitoare pe care-l împart cu colegul meu de echipă, Brooks Weston, nici măcar cu banii din minunatul meu contract de debutant la profesioniști, pe care l-am semnat cu Oilers. Suntem la ultimul etaj — al patrulea — iar locul ăsta e ridicol. Are o bucătărie cu aparatură profesională, bovindouri, lucarne, o terasă uriașă și chiar și un garaj privat pentru Mercedesul lui Brooks.

Ah, și stau aici pe moca.

Brooks și cu mine ne-am cunoscut cu două săptămâni înainte de începerea anului întâi, la un eveniment de echipă, o cină gen „hai să-ți cunoști coechipierii înainte de începerea semestrului”. Ne-am înțeles de minune de la bun început și, când am ajuns la desert, mi-a cerut să mă mut cu el — fără să plătesc chirie, la insistențele lui. Se pare că mai avea un dormitor gol în apartamentul pe care îl deținea în Cambridgeport.

Primise deja permisiunea să locuiască în afara campusului, un avantaj pentru că era fiul extrem de bogat al unui fost absolut care n-ar mai fi făcut donații, dacă n-ar fi fost mulțumit de

universitate. Tatăl lui Brooks a tras încă vreo câteva sfori și mi s-a dat și mie voie să locuiesc în altă parte. Banii chiar fac totul posibil.

Iar în legătură cu chiria, la început am ezitat, pentru că nimic în viață nu e gratis. Dar cu cât începeam să-l cunosc mai bine pe Brooks Weston, cu atât îmi părea și mai evident că, de fapt, pentru el, *totul* era moca. Tipul nu muncise o zi în viața lui. Fondul lui fiduciar este uriaș și primește de-a gata orice își dorește. Părinții lui, sau slujitorii lui, mai bine zis, i-au făcut rost de apartamentul ăsta, insistând să plătească ei chiria. Așa că, în ultimii trei ani și jumătate, am putut să văd și eu cum e să fi un băiat bogat din Connecticut.

Nu mă înțelege greșit. Nu sunt un terchea-berchea — am încercat să-mi achit partea. Dar nici Brooks, nici părinții lui nu au vrut să primească nimic de la mine. Doamna Weston s-a arătat îngrozită când am deschis subiectul în timpul uneia dintre vizitele lor:

— Voi, băieți, ar trebui să vă gândiți la școală, nu la facturi!

M-am abținut să râd, pentru că eu am plătit facturi de când mă știu. Aveam cincisprezece ani când mi-am luat prima slujbă și, din momentul în care am pus mâna pe primul salariu, a trebuit să intru în rândul lumii și să particip la cheltuielile casei. Făceam cumpărături, plăteam pentru telefonul meu mobil, pentru benzină și cablu.

Ai mei nu sunt sărăntoci. Tata construiește poduri, iar mama e coafeză. Eu zic că ne aflăm între clasa de jos și cea de mijloc. Dar nu am dispus niciodată de sume mari de bani, așa că m-a cam bulversat stilul de viață al lui Brooks. Deja mi-am jurat în secret că, odată ce mă voi stabili în Edmonton și voi obține toate primele din contractul meu cu Liga Națională de Hochei, o să scriu un cec pentru familia Weston, care să acopere cei trei ani în care mi-au plătit chiria.

În timp ce-mi scot bocancii Timberland, începe să-mi vibreze telefonul. Îl scot din buzunar și văd un mesaj de la Hazel, cu care

am luat cina mai devreme într-una dintre cantinele de fițe de la Briar.

HAZEL: *Te-ai întors cu bine?? Afară plouă în draci.*

EU: *Tocmă' ce-am intrat pe ușă. Mulțam din nou c-ai făcut cinste.*

HAZEL: *Cu drag. Ne vedem sâmbătă la meci!*

EU: *Așa facem!*

Hazel îmi trimite mai multe emojiuri cu pupici. Alți tipi ar intra la idei, dar nu și eu. Suntem doar prieteni. Ne cunoaștem încă din școala primară.

— Hei! strigă Weston din sufragerie. Suntem cu toții aici și te așteptăm să-ți miști fundul!

Îmi scot jacheta udă. Când ne-am mutat prima oară aici, mama lui Weston a trimis un decorator și a cumpărat toate lucrurile alea la care nu se gândesc băieții, cum ar fi cuiere, pantofare, scurgătoare de vase — se pare că băbații nu dau doi bani pe lucrurile astea dacă nu vin la pachet cu o femeie.

Îmi las haina în cuierul de pe hol și intru repejor pe ușa care duce în încăperea principală. Apartamentul este *open-space*, drept care coechipierii mei sunt împrăștiați atât prin sufragerie, cât și prin bucătărie, unde câțiva s-au așezat pe scaunele de lângă blat.

Mă uit prin jur. N-au venit chiar toți. O las însă mai moale, fiindcă i-am anunțat din scurt. Întorcându-mă din Hastings, m-am tot gândit la cum ne-a luat Brenna peste picior când a vorbit despre semifinale și mi-am făcut griji că-l distrage pe McCarthy de la ale lui. Lucru care m-a făcut să cercetez toate celelalte distrageri care ar putea încetini echipa. Și cum eu nu stau pe gânduri, le-am trimis tuturor un mesaj: *Sedintă, la mine, acum.*

Majoritatea membrilor din echipă — vreo douăzeci dintre noi — au umplut spațiul spațiul, ceea ce înseamnă că simt miros de gel de duș, parfum și transpirație de la idiotii care s-au hotărât să nu se spele înainte să vină aici.

— Salut! Mulțumesc că ați venit!

Primesc drept răspuns ceva aprobări din cap, câteva „nu-i bai” și un mormăit de la mai toată lumea.

Singura persoană care nu mă bagă în seamă este Josh McCarthy. Stă sprijinit de peretele din dreptul canapelei din piele maro, cu privirea lipită de telefon. După limbajul trupului, ai zice că e cam nemulțumit, fiindcă, din când în când, umerii i se încordează ușor.

Probabil că Brenna Jensen îl are la degetul mic. Când mă gândesc la asta, mă încearcă și pe mine un sentiment de nemulțumire. Puștiul nici n-ar trebui să-și irosească timpul. McCarthy e student în anul doi și arată bine, dar nu e deloc de nasul ei. Brenna e foarte atractivă. Nu e nicio îndoială că e una dintre cele mai sexy femei pe care le-am văzut vreodată. Și are și o gură cât o șură. Una care mai și trebuie închisă din când și când, poate cu o altă gură apăsată pe ea... sau cu o sculă care să alunece printre buzele ei roșii.

Rahat! Scap repede de imaginea asta din mintea mea. Da, Brenna e frumoasă, dar reprezintă o distragere. De când am intrat în cameră, McCarthy nici măcar nu și-a ridicat privirea din ecran.

Îmi dreg glasul. Tare. El și cu celălalt tip problemă care se holba în telefon își rotesc capetele spre mine.

— O să fiu scurt, le spun eu.

— Bine faci, zice Brooks de pe canapea. Am lăsat o tipă să mă aștepte în pat ca să vin la ședința asta.

Poartă doar o pereche de pantaloni negri de trening. Îmi dau ochii peste cap. Normal că Brooks i-o trăgea cuiva chiar acum. Mereu i-o trage cuiva. Nu că eu aș fi mai breaz. Am adus și eu destule fete aici. Mi-e milă de vecinii de sub noi, care trebuie să suporte tropăielile în sus și-n jos pe scări. Din fericire pentru ei, nu dăm prea multe petreceri. Să dai o paranghelie e nasol — cine vrea să-și transforme locuința în tomberon? Pentru asta există casele asociațiilor de studenți.